Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рж1 у 349/2025
27.11.2025. године
Б е о г р а д

Врховни суд, судија Јелена Ивановић, у предмету предлагача АА и ББ, оба из ... ..., чији је пуномоћник Марко Радојковић, адвокат из ..., ..., одлучујући о жалби предлагача изјављеној против решења Управног суда Р4 у 630/25 од 20.10.2025. године, у предмету заштите права на суђење у разумном року, након спроведеног испитног поступка, донео је 27.11.2025. године

Р Е Ш Е Њ Е

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба предлагача и **ПОТВРЂУЈЕ** решење Управног суда Р4 у 630/25 од 20.10.2025. године.

ОДБИЈА СЕ захтев предлагача за накнаду трошкова поступка.

О б р а з л о ж е њ е

Предлагачи су, преко пуномоћника, дана 03.11.2025. године поднели жалбу Врховном суду преко Управног суда (примљену у Врховном суду 07.11.2025. године), против решења Управног суда Р4 у 630/25 од 20.10.2025. године, којим је одбијен као неоснован њихов приговор ради убрзавања поступка у предмету Управног суда У ћу 20124/23 и одбијен захтев предлагача за накнаду трошкова поступка.

У жалби су навели, најпре, да је ово трећа жалба по трећем приговору у конкртеном предмету. Указали су да је тужба у предмету У ћу 20124/23 примљена у Управном суду дана 13.04.2023. године и да је рок од две године за поступање директно прекорачен. Истакли су да суд не поступа у складу са одредбама чл. 30. и 31. Закона о управним споровима, да предмет није чињенично и правно сложен, те да је кашњење у процесним радњама проузроковано неактивношћу суда, а не понашањем тужилаца или туженог органа, тако да постоји период од 31 месеца неактивности суда при спровођењу процесних овлашћења. Додали су да су услед неуставног поступања суда поднели и уставну жалбу. Предложили су да Врховни суд усвоји жалбу и преиначи решење Управног суда Р4 у 630/25 од 20.10.2025. године, тако што ће усвојити приговор и утврдити да је у предмету Управног суда У ћу 20124/23 повређено право предлагача на суђење у разумном року, те наложити поступајућем судији да у року од 30 дана од пријема решења донесе одлуку ради решавања ове правне ствари, а трошкове поступка су тражили.

Одлучујући о жалби предлагача на основу одредаба чл. 16. и 18. и члана 20. став 3. Закона о заштити права на суђење у разумном року („Службени гласник РС“, бр. 40/15 и 92/23) и члана 30. став 2. Закона о ванпарничном поступку („Службени гласник

СРС“, бр. 25/82, „Службени гласник РС“, бр. 6/15), Врховни суд је испитао побијано решење применом одредбе члана 386. у вези члана 402. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11... 18/20, 10/23 – др. закон) и закључио да је жалба неоснована.

О жалби је одлучивао судија одређен Годишњим распоредом послова у суду у смислу одредбе члана 16. став 4. Закона о заштити права на суђење у разумном року, којом одредбом је предвиђено да председник непосредно вишег суда може Годишњим распоредом послова да одреди једног судију или више судија да, поред њега, воде поступак и одлучују по жалбама.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тач. 1, 2, 3, 5, 7. и 9. Закона о парничном поступку, на коју Врховни суд пази по службеној дужности.

Из списа предмета Управног суда Р4 у 630/25 и У ћу 20124/23 утврђено је да су предлагачи, преко пуномоћника, поднели Управном суду дана 10.04.2023. године тужбу против туженог органа Министарства финансија Републике Србије, због ћутања управе, односно неодлучивања по њиховој жалби од 23.01.2023. године, изјављеној због недоношења решења у законском року по њиховом захтеву поднетом 18.11.2022. године Одсеку за урбанизам, грађевинарство, имовинскоправне и стамбене послове Општинске управе општине Трстеник, у предмету експропријације. По захтеву суда од 25.07.2023. године, тужени орган је дана 14.08.2023. године доставио одговор на тужбу, без списа. Решењем суда од 09.10.2023. године је наложено подносиоцу тужбе, адвокату Марку Радојковићу из ..., да у остављеном року достави оверено пуномоћје за заступање тужилаца, по ком је поступљено 22.11.2023. године. Захтевом суда од 23.01.2024. године, који је тужени орган према доставници у списима примио дана 26.01.2024. године, поново су од туженог органа затражени списи, као и изјашњење о томе да ли је одлучено о жалби тужилаца од 23.01.2023. године. Тужени орган је 22.05.2024. године обавестио суд да је по предметној жалби тужилаца одлучио решењем број 465-02-3199/2022-07 од 11.03.2024. године, које је доставио у прилогу у фотокопији. Решењем суда од 15.10.2025. године, наложено је тужиоцима да доставе суду писану изјаву у смислу члана 29. став 2. Закона о управним споровима. У изјашњењу поводом поднетог приговора, судија известилац је навела да ће предмет бити решен одмах након поступања тужилаца по налогу из решења суда од 15.10.2025. године. Поднеском примљеним у Управном суду дана 10.11.2025. године, тужиоци су доставили писано изјашњење по наведеном налогу суда.

Ожалбеним решењем одбијен је као неоснован приговор предлагача ради убрзавања поступка у предмету Управног суда У ћу 20124/23, са образложењем да се трајање поступка у овој фази не може сматрати непримерено дугим временским периодом који би довео до повреде права странке на суђење у разумном року. Ово из разлога што је од дана подношења тужбе суд активно предузимао радње у циљу стварања процесних услова за одлучивање у овој управној ствари, те уважавајући и чињеницу да је решењем туженог органа од 11.03.2024. године одлучено о предметној жалби, чијим достављањем ће престати неизвесност подносилаца приговора о исходу поступка по жалби, а што је у конкретном случају и био разлог за покретање управног спора због ћутања управе. Такође, посебно су узета у обзир општа запажања Европског суда за људска права, која указују да се у једноставним предметима, у које спада и предмет подносилаца приговора, формиран по тужби због ћутања управе, разумним

роком сматра трајање поступка до две године. Међутим, како Европски суд за људска права није дефинисао искључива правила у погледу рокова која би прецизно одредила колико треба да траје судски поступак да би се сматрало да је окончан у разумном року, Управни суд је, након оцене свих околности конкретног случаја, полазећи од чињенице да је правна сигурност императив који захтева да суђења не трају дуже него што је оптимално потребно, али да кратки рокови нису увек гаранција добре правде, већ да начело доброг вршења правде има већи домет од начела разумног рока, што може оправдати избор мање брзих али праведнијих поступака, оценио да се трајање поступка у конкретном случају не може сматрати повредом права на суђење у разумном року. При том, имао је у виду и да су према одредбама члана 177. ст. 1. и 2. Судског пословника („Службени гласник РС“, бр. 110/09 ... 18/22) судије дужне да решавају предмете по редоследу њиховог пријема у суд, а да у конкретној управној ствари не постоји основ за прекоредно одлучивање и поред субјективног значаја који она има за подносиоце приговора.

Одредбом члана 4. Закона о заштити права на суђење у разумном року, прописано је да при одлучивању о правним средствима којима се штити право на суђење у разумном року уважавају се све околности предмета суђења, пре свега сложеност чињеничних и правних питања, целокупно трајање поступка и поступање суда, јавног тужилаштва или другог државног органа, природа и врста предмета суђења или истраге, значај предмета суђења или истраге по странку, понашање странака током поступка, посебно поштовање процесних права и обавеза, затим поштовање редоследа решавања предмета и законски рокови за заказивање рочишта и главног претреса и израду одлука.

Полазећи од чињеница и околности од значаја за доношење одлуке и специфичности чињеничних и правних питања у овој правној ствари, Врховни суд налази да је правилно поступио Управни суд када је одбио приговор предлагача ради убрзавања поступка у предмету тог суда У ћу 20124/23, као и да су наводи жалбе предлагача неосновани, без обзира на то што се ради о трећој жалби по реду која је изјављена у овој правној ствари. Наиме, предлагачи своје становиште о повреди права на суђење у разумном року заснивају на трајању управног спора и на недовољној активности Управног суда. Међутим, Врховни суд налази да се дужина поступка у периоду од подношења тужбе Управном суду 10.04.2023. године до подношења приговора 21.08.2025. године, не може сматрати повредом права на суђење у разумном року, нити приписати у кривицу Управном суду. Ово стога што наведени период није пратила неактивност суда, јер су предузете радње ради стварања процесних услова за одлучивање, а о поднетој жалби је одлучено решењем туженог органа од 11.03.2024. године, чијим достављањем се отклања неизвесност предлагача о исходу поступка по жалби, што је у конкретном случају и био разлог за покретање управног спора због ћутања управе. Такође, правилно Управни суд налази, с позивом на прописано чланом 177. ст, 1. и 2. Судског пословника („Службени гласник РС“, бр. 110/09 ... 18/22), да су судије дужне да решавају предмете по редоследу њиховог пријема, те да се у овом случају не ради о предмету спора који захтева прекоредно одлучивање.

Такође, рад Управног суда је крајем 2023. године и почетком 2024. године био редукован због повећаног обима посла и пружања заштите изборног права поводом избора за народне посланике који су расписани Одлуком председника Републике ПР број 163 од 01.11.2023. године („Службени гласник РС“, број 95/2023), а одржани

17.12.2023. године, јер се у току трајања изборног процеса даје предност решавању изборних предмета.

Имајући све напред наведено у виду, Врховни суд налази да је Управни суд правилно одбио приговор ради убрзавања поступка у предмету тог суда У ћу 20124/23, да су наводи жалбе неосновани, па је применом члана 18. став 2. Закона о заштити права на суђење у разумном року одбио жалбу предлагача у ставу првом диспозитива.

Врховни суд је у ставу другом диспозитива, одбио захтев предлагача за накнаду трошкова поступка на основу члана 30. став 2. Закона о ванпарничном поступку, сходном применом члана 153. став 1. Закона о парничном поступку, јер предлагачи нису успели у поступку заштите права на суђење у разумном року.

Судија
Јелена Ивановић, с.р.

Поука о правном леку:
Против овог решења није дозвољена жалба,
у смислу члана 21. Закона о заштити права
на суђење у разумном року.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић